

hlavně v souvislosti s atraktivní a sebevědomou hrou našeho týmu, a nikoliv v kontextu nějaké ublíženosti československé reprezentace.

Ivo Viktor během památného finále pochytil spoustu šancí. Svou vlastní šanci na přestup do zahraničního týmu ale nikdy nedostal. Třetí nejlepší fotbalista světa roku 1976 mohl nejlepší evropské týmy konfrontovat pouze v dresu Dukly v rámci evropských pohárů, podobně jako v tomto případě v zápase proti fenoménu doby: Ajaxu Amsterdam.

Největší křivdy se tak v případě tohoto turnaje naši fotbalisté dočkali po jeho skončení od vedení československého fotbalu. Reprezentanti ČSSR na finálovém turnaji dokázali porazit oba finalisty předchozího MS a o naše hráče byl v Evropě enormní zájem. Nejen Panenka byl v hledáčku nejlepších světových týmů – velkého světového uznání se dočkali i další hráči. Například brankář Ivo Viktor byl v roce ME 1976 třetí ve Zlatém míči, což je jeden z nejlepších

výsledků brankářů v historii. V celých dějinách tuto nejprestižnější anketu dokázal vyhrát jen Lev Jašin a kromě Viktora se mezi tři nejlepší fotbalisty světa dostali už jen Zoff, Buffon, Kahn a Neuer. Žádný velký přestup se ale i přes značné renomé našich hráčů nekonal.

V důsledku politických aplikací komunistické ideologie byly přestupy do zahraničí buď úplně zakázány, nebo limitovány počtem reprezentačních zápasů a pokročilejším věkem. Místo lukrativního zahraničního angažmá, možnosti finančně se zajistit do konce života a prezentování své hry na nejvyšší evropské klubové úrovni se naši hráči dočkali pouze směšné finanční odměny a nutnosti pokračovat ve fotbalové kariéře za dráty komunistického bloku.

Nejhůře tuto křivdu vnímal nejspíše Marián Masný, který byl v té době považován za jedno z nejlepších křídel Evropy, a jenž v roce 1976 dokonce skončil ve Zlatém míči na devátém místě. Ani on však nedostal šanci se v aktivním věku dostat do kvalitního evropského klubu. Forma a kariéra mu za železnou oponou pomalu uvadaly a splín z nenaplněného potenciálu utápěl čím dál více v alkoholu. Vyhýbal se společnosti, která mu připomínala jeho dřívější fotbalové kvality, a nakonec skončil téměř na ulici. I takto tragicky někdy odměňoval komunistický režim své hrdiny.

Doba pobělehradská

Československo konečně dokázalo vyhrát velký turnaj a rovněž opakující se trauma z fotbalových křivd bylo zahnáno. V dalších letech po evropském šampionátu 1976 se ale národní tým prezentoval